

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **V. V. C.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2004, č. j. 55 Az 844/2003 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2004, č. j. 55 Az 844/2003 – 18, byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 15. 9. 2003, č. j. OAM-1012/VL-18-C10-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že podaná žaloba neměla základní náležitosti, když se stěžovatel omezil v podstatě jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným správním rozhodnutím a neuvedl konkrétní tvrzení důvodů nezákonnosti a žádnou právní argumentaci. Jedná se o vadu podání, která brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného správního rozhodnutí a současně jde již o neodstranitelný nedostatek, neboť odstraňovat vady žaloby v tomto případě již nebylo možné s ohledem na lhůtu uvedenou v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť má za to, že jeho podání ze dne 8. 10. 2003, kterým se domáhal přezkoumání rozhodnutí ministerstva, má náležitosti podání vymezené v ustanovení § 37 odst. 2 a 3 i náležitosti žaloby vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Stěžovatel v tomto podání označil řádně rozhodnutí, které napadá, a vyslovil nesouhlas s tímto rozhodnutím, které považuje za nezákonné. Dále se v tomto podání vyjádřil k tomu, z jakých právních důvodů se domáhá přezkoumání rozhodnutí ministerstva. Pokud se týká otázky, z jakých skutkových důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, tyto jsou součástí jeho žádosti o udělení azylu a dále součástí spisového materiálu, který se k jeho žádosti o udělení azylu vztahuje. Závěrem uvedl, jaký výrok rozsudku navrhuje. Krajský soud mohl proto ve věci meritorně jednat a rozhodnout. Pokud tento soud dospěl k závěru, že podání stěžovatele vykazuje vady, měl jej podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k jejich odstranění a stanovit k tomu lhůtu. Proto se stěžovatel domáhal zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze soudního spisu vyplývá, že dne 8. 10. 2003 byla krajskému soudu doručena žaloba proti rozhodnutí ministerstva ze dne 15. 9. 2003, č. j. OAM-1012/Vl-18-C10-2003. V žalobě stěžovatel uvedl, že považuje rozhodnutí ministerstva v celém rozsahu za nezákonné, když tvrdí, že tímto rozhodnutím byl zkrácen na svých právech přímo a v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem ministerstva. Dále uvedl, že ministerstvo na základě provedeného dokazování dospělo k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávně posoudilo věc po právní stránce. Žaloba dále obsahuje sdělení, že stěžovatel ji blíže odůvodní prostřednictvím svého právního zástupce po seznámení se se spisovým materiálem. Závěrem stěžovatel navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

Podle § 37 odst 3 věta první s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba obsahovat kromě obecných náležitostí podání a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že přezkumné řízení ve správním soudnictví je ovládáno přísnou dispoziční zásadou. Žaloba musí kromě obecných náležitostí obsahovat další náležitosti taxativně uvedené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V předmětné věci však žaloba žádné žalobní body neobsahovala. Stěžovatel v ní pouze v obecné rovině namítal nezákonnost správního rozhodnutí, aniž by ke svým tvrzením uvedl konkrétní argumentaci. Ostatně stěžovatel sám si byl vědom nedostatečnosti žaloby, když v ní uvedl, že ji po seznámení se spisovým materiálem blíže odůvodní prostřednictvím svého právního zástupce, což však neučinil. V případě, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, může být tento nedostatek odstraněn pouze ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71

odst. 2 věta druhá s. ř. s. Krajský soud pak není povinen vyzývat žalobce k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, která pro toto řízení platí. Ostatně v tomto smyslu již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (viz rozsudky ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 a ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48).

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se krajský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž jej předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu